

II

В парку є одна стежина,
де колись ходила ти,—
бачиться, в піску сріблястім
міг би ще твій слід знайти.

Край стежини проста лавка —
тут сиділа ти не раз,
тут прощались ми востаннє...
Тут мені твій промінь згас.

І коли на серці туга,
наче камінь затяжить,
закиплять в душі питання:
«Пощо жити? Для кого жити?»

Я спішу на сю стежину
і розшукую твій слід,
і відсвіжую твій образ,
що в душі моїй поблід.

І гляджу на лавку з жахом,
чи не мигне тінь твоя?
І сідаю й тихо плачу.
Се Кальварія моя.